

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXII Nr. 5-6

MAI—IUNIE 1954

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Serbarea secerișului

„Ii dai mari bucurii, și el se bucură înaintea Ta, cum se bucură la seceriș”. Isaia 9,3.

Cînd secera sau secerătoarea și-au făcut lucrarea, cînd carul scîrție sub povara snopilor cu spicele grele de grîul auriu, cînd gospodarul își vede rodul muncii sale în arii, atunci e mulțumit și inima îi e plină de veselie ca în zi de sărbătoare.

Întotdeauna și la toate popoarele, secerișul a fost o adevărată sărbătoare plină de bucurie și veselie, cînd își trimiteau unii altora daruri din recoltele bogate de tot felul, mulțumeau Lui Dumnezeu și inima le era veselă și plină de bucurii. Astfel se invitau unii pe alții spre a se bucura împreună de rodul bogat al muncii lor. Nimeni nu era zgîrcit sau egoist, ci bucuria secerișului era pentru tot poporul țării. Așa este înțeleasă bucuria și în împărăția vieții veșnice a Lui Dumnezeu. „Vă veți invita unii pe alții sub viță și sub smochin”, Zaharia 3,10.

Pentru ca secerișul să fie cu adevărat o sărbătoare, gospodarul pregătește această bucurie din timpul semănatului. Nici un gospodar înțelept nu așteaptă un seceriș bogat fără un semănat bogat. Și după cum secerișul își are timpul său, tot așa și semănatul își are timpul său. Ecles. 3,1.

Acum este timpul secerișului, o lucrare plină de bucurie în vederea căreia trebuie adunate toate puterile spre a culege marea și bogata recoltă pe care ne-a dat o bunul Dumnezeu în acest an. Uniți la această muncă plăcută a secerișului, să depunem toate puterile, tînăr și bătrîn, bărbați și femei, — și astfel muncind împreună ne vom bucura laolaltă.

În Sfînta Scriptură, Dumnezeu vorbește clar: „Cine nu vrea să muncească nici să nu mănînce”. 2. Tes. 2,10. 1. Tes. 4,11. — Niciodată Dumnezeu nu a binecuvîntat.

cu belșug pe vreun gospodar leneș. Iată cum țara Canaanului despre care se spune că era bogată în recolte de tot felul, pămînt cu secerișuri bogate, a devenit o țară stearpă și cu pămînturi sărăcicioase și de ce? Pentru că pămîntul nu a fost lucrat nici la timp și nici cum trebuie. Neglijența și lipsa de sîrguință a pricinuit sărăcia și neproductivitatea aceluia pămînt, care altădată era foarte roditor. Dacă astfel de pămînturi ar fi lucrate cu metode noi și înaintate, ele iarăși ar da roade și oamenii ar avea un seceriș bogat. Dumnezeu ne-a făgădui tuturor, — și noi credem că, „Cuvîntul Său nu se va întoarce înapoi fără rod, tot așa după cum ploaia și zăpada care udă pămîntul și-l face să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămînță semănătorului și piine celui ce mănîncă” (Isaia 55,10), și această făgăduință se va întîmpla cu orice ogor sau grădină, cu condiția să le muncim cu toată inima după cea mai bună rînduială și pricepere.

E o necesitate, o datorie și o mare bucurie a lucra pămîntul și să te umpli de bucurie la seceriș.

Acum holdele arii ne arată că timpul secerișului a sosit. Să stringem repede și la timp recolta bogată ca să avem din belșug hrană. Dar să nu uităm pe harnicii muncitori din fabrici și uzine și pe fiii noștri și ai Patriei cari stau de pază să ne apere libertatea scumpei noastre Patrii. Ei la fel au partea lor și bucuria alături de frații lor gospodari de pe ogoare. Pentru aceasta, cu bucurie și din inimă să predăm toate cotele ce ne revin, pentru ca să-i fie bine țării noastre iubite. De bunăstarea și pacea țării noastre, atîrnă și fericirea și pacea noastră.

„Ai noștri să fie cei dintîi în fapte bune pentru nevoile altora”. Tit. 3,14.

IOAN REIT

O continuă activitate în slujba păcii

Mișcarea pentru apărarea păcii, o forță în plină acțiune, urmărește rezolvarea celei mai importante probleme: pacea între popoare. Ea unește milioane de oameni din toate popoarele lumii, într-o acțiune de luptă împotriva războiului care amenință din nou tihna și pacea vieții noastre. Un nou război ar fi cu totul catastrofal pentru omenire. De aceea să dăm o deosebită atenție problemei apărării păcii, care în actuala dezvoltare a situației internaționale are o semnificație deosebită, devenind o absolută necesitate pentru noi și pentru lumea întreagă.

În fața primejdiei pricinuită de intensele pregătiri de război — cum și a pericolului pe care îl reprezintă armele de exterminare în masă, — se ridică plină de vigoare forța luptei pentru apărarea păcii, formind o notă caracteristică a epocii noastre.

Pentru supravegherea și îndrumarea acestei mișcări, a luat ființă Consiliul Mondial al Păcii. Acest for internațional care reprezintă toate popoarele lumii, a avut o sesiune extraordinară la Berlin între 24—28 mai a.e. Vestea ținerii acestei sesiuni a atras atenția plină de încredere și speranțe a partizanilor păcii, care așteptau recomandări și soluții având menirea să ducă mai departe eforturile pentru destinderea încordării internaționale.

Sesiunea de la Berlin, a dezbătut cu deplină competență și atenție importante probleme la ordinea zilei, chemând la noi acțiuni în favoarea păcii. Primul document cu care se încheie lucrările de la Berlin, este rezoluția cu privire la problema armei atomice. În prima frază cu care începe, găsim motivul pentru care conștiința lumii trebuie să se trezească: deoarece, „mijloace oarbe de distrugere totală amenință toate popoarele“. De aceea, se cer măsuri de cea mai mare urgență pentru un acord care să cuprindă obligația de a nu se mai face experiența cu bombe atomice și cu hidrogen, și de a se interzice fabricarea, stocarea și folosirea oricăror tipuri de arme de exterminare în masă“.

Iubiți frați, această chestiune trebuie să ne intereseze și pe noi în gradul cel mai înalt. Această hotărâre a Consiliului Mondial al Păcii, apără interesele comune ale tuturor oamenilor. Arma atomică reprezintă o mare primejdie pentru întreaga omenire, căci în caz de război, folosirea ei ar aduce nimicirea a milioane de vieți omenești. Pustiirile ei n-ar aduce satisfacție decât Satanei, care vrea pustiirea acestei lumi și chiar nimicirea neamului omenesc.

Noi găsim nobilă năzuința de a salva omenirea de grozăviile unui război atomic. Și, trebuie să fim mulțumitori Lui Dumnezeu, că într-o lume agitată pentru

război și distrugere, „se găsesc forțe ale păcii cari strigă ațîțătorilor la război: „Opriti! opriti! nu vătămați pămîntul“. Din cuvîntul Sfințelor Scripturi, noi învățăm că lumea aceasta este obiectul iubirii nespuse a Lui Dumnezeu. El vrea ca oamenii să aibă pace și fericire. Dar sînt oameni pe pămînt cari nu vor aceasta: ei nu se bucură ca pe pămînt să fie „pace și între oameni bună învoire“ ci pregătesc și ațîță războiul fiindcă aceasta le mărește profiturile. Asemenea motive nu sînt după voia Lui Dumnezeu și ele trebuie condamnate ca atare.

Este privilegiul nostru, de a ne uni cu imnul cîntat pe plaiurile Betleemului, ca să facem fapte de pace pe pămînt și să lucrăm cu spirit de bună învoire între oameni, după exemplul desăvîrșit al Domnului Hristos. El cînd a fost printre oameni n-a inventat mijloace pentru distrugerea lor, ci i-a iubit, a simțit cu nevoile lor de ori ce fel, și a lucrat cu rîvnă neobosită la alinarea suferințelor lor. Viața și puterea iubirii Sale, au fost puse în slujba omului, în slujba vieții și a făcut totul spre a ajuta și mîngîia pe oameni. El a învățat pe ucenicii Săi, de a se îngriji nu numai de nevoile spirituale ci și de cele materiale ale celor ce vin la Hristos. După ce a vorbit gloatelor cuvintele vieții și ale păcii, văzîndu-le flămînde și obosite, a dat poruncă ucenicilor Săi zicînd: „Dați-le voi să mănînce“.

De aceea noi îndemnăm pe frații noștri să se intereseze de nevoile tuturor oamenilor și să lucreze cu rîvnă alături de alții pentru înlăturarea suferințelor și satisfacerea nevoilor de hrană și îmbrăcăminte ale întregului popor. Biblia ne arată cum să folosim ocaziile de a pune inima, mintea și brațele noastre în munca de ridicare a omului, a nivelului de trai precum și întărirea vieții colective. Mai bine este ca oamenii să se unească a găsi căi și mijloace spre a contribui la îndepărtarea mizeriei popoarelor înapoiate, să le vindece bolile care îi macină, decît să le ardă pămîntul cu bombe de napalm, nimicind viața în masă cu bombe atomice și cu hidrogen.

Cererea interzicerii acestor arme, prin documentele Consiliului Mondial al Păcii, găsește în sufletul nostru o totală aprobare. Această cerere este profund umanitară și ea trebuie să găsească un răsunset puternic în conștiința noastră care dorește binele și fericirea semenilor noștri. Constatînd că spiritul de ațîțare la război nu s-a potolit de tot, să nu încetăm a ne ruga Lui Dumnezeu și a adresa și oamenilor cererea stăruitoare de a renunța la planurile de război și la fabricarea și folosirea bombelor de ucidere în masă, spre a ne bucura noi și concetățenii Patriei noastre de zile bune și pline de belșug.

I. TACHICI

Studii biblice

CREȘTEREA SPIRITUALĂ

1. Care este hrana spirituală potrivită pentru creșterea noastră duhovnicească? 1. Cor. 3,2.

2. In ce stare și nevoie spirituală poate să ajungă chiar și un membru mai vechi în credință? Ebr. 5,12.

3. Cu ce nu este obișnuit credinciosul care se hrănește numai cu lapte duhovnicesc? vers. 13.

4. Pentru cine este potrivită hrana tare? vers. 14.

5. Care ar trebui să fie creșterea spirituală naturală a celui credincios? Prov. 4,18.

Spiritul Sfânt va lucra cu aceia care vor să fie lucrați, va modela pe aceia care vor să fie modelați, și va îndrepta pe aceia care vor să fie îndreptați. Insușiți-vă cultivarea cugetelor spirituale și a convorbirilor sfinte. Continuând să cunoașteți pe Domnul, veți cunoaște „calea celui neprihănit care este ca lumina zorilor, care luminează din ce în ce mai puternic pînă la ziua deplină”. Planul lui Dumnezeu față de noi este ca să fim într-un continuu progres în cunoștință și virtute. Legea Sa este ecoul propriei Sale voci, adresînd tuturor invitația: „Vino mai sus. Fii mai sfînt”. In fiecare zi putem înainta în desăvîșirea caracterului creștin.

6. Despre ce era încredințat Pavel apostolul în legătură cu lucrarea din Filip? Filip, 1,6.

7. Care era rugăciunea lui cu privire la creșterea spirituală? vers. 9-11.

8. Ce dorință asemănătoare își exprimă și apostolul Petru? 2 Petru, 3,18.

9. Ce rod va aduce o astfel de viață creștină? Col. 1,10.

10. Cu toată creșterea spirituală, cît ajunge credinciosul să cunoască? 1 Cor. 13,9.

11. Cînd va ajunge cunoștința spirituală să fie deplină? vers. 10.

Chiar cu o cunoștință și experiență de o viață întreagă în lucrurile spirituale, cît de mică este măsura înțelepciunii obținută! Chiar acele lucruri care sînt văzute prin credință nu sînt înțelese decît în parte. Va necesita veacuri nesfîrșite pentru a cunoaște pe Dumnezeu în plinătatea Sa.

12. Prin ce pildă ilustrează apostolul lucrarea transformării caracterului creștin? vers. 11.

RĂSPALATA CELUI CREDINCIOS

1. Ce făgăduiește Dumnezeu celui credincios? Ebrei 10,35.

2. De ce are nevoie creștinul în viața sa de credință? vers. 36.

3. Despre ce era pe deplin încredințat și apostolul Ioan? 1 Ioan 3,2.

4. Ce face acela care are această credință? vers. 3.

Isus Hristos a învățat că creștinul trebuie să fie curat în inimă și viață. Niciodată el nu ar trebui să fie mulțumit cu o simplă formă.

5. Cum descrie apostolul Ioan cele pregătite de Dumnezeu pentru credincioși? Apoc. 21,10-12.

Limba omenească nu este în stare să descrie răsplata celui credincios. Ea va fi cunoscută numai de aceia care

o așteaptă. Nici un muritor nu poate înțelege măreția Paradisului lui Dumnezeu.

6. In ce fel vorbește apostolul Pavel despre moștenirea celor credincioși? 1 Cor. 2,9.

7. Ce va face credinciosul care așteaptă împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu cu privire la viața cea veșnică? 2. Petru 3,14.

Cu cît sufletul cuiva dorește mai mult după Dumnezeu, cu atît va afla mai mult din bogăția de nepătruns a harului Său. Meditînd asupra lucrurilor spirituale el va descoperi meritele sacrificiului lui Isus Hristos, plinătatea înțelepciunii Sale și puterea Sa de a înfățișa pe cel credincios înaintea Tatălui, fără pată și fără zbir-citură.

8. Cum vede cel credincios lucrurile făgăduite de Dumnezeu? 1. Cor. 13,12.

„Atunci mintuiții vor cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” — zice apostolul. — Iubirea și simpatia pe care Dumnezeu le-a sădit în suflet, își vor găsi folosirea cea mai credincioasă și mai plăcută. Comuniunea cea curată cu ființele sfinte, armonioasa viață socială cu îngerii cei fericiți și cu credincioșii din toate veacurile care și-au spălat veșmintele și le-au albit în singele Mielului, legăturile cele sfinte ce leagă laolaltă întreaga familie din cer și de pe pămînt, — acestea vor ajuta la alcătuirea fericirii mintuiților.

9. Cum să folosească credincioșii cuvintele făgăduințelor lui Dumnezeu? 1 Tes. 4,18.

PORUNCA CEA DINTII

1. Cum se comportă iubirea față de rău? Ps. 97,10.pr.p.

2. Ce face Dumnezeu cu sufletele credincioase? vers. 10.p.d.

3. Care a spus Domnul Isus Hristos că este cea dintii poruncă? Marcu 12,30.

4. Ce a spus El despre a doua poruncă? vers. 31.

5. Ce comparație a făcut cărturarul care a întrebat pe Isus Hristos despre porunca cea mai mare? vers. 32.33.

Amîndouă aceste porunci sînt o expresie a principiului iubirii. Cea dintii nu poate fi ținută iar a doua să fie călcată; nici a doua nu poate fi ținută, iar cea dintii călcată. Cînd Dumnezeu are locul ce-I revine în inimă, și semenului nostru i se va da locul ce i se cuvine. Trebuie să-l iubim ca pe noi înșine. Și numai cînd iubirea noastră supremă este pentru Dumnezeu, putem să iubim nepărtinitor și pe semenul nostru.

6. Ce greșală făceau cei de pe vremea Domnului Hristos în legătură cu practicarea iubirii? Luca 11,42.

Iubirea către Dumnezeu și către aproapele va conduce la credincioșie în ce privește dăruirea, însă credincioasa împlinire a acestei cerințe a lui Dumnezeu nu poate niciodată să înlocuiască iubirea dovedită față de alții, ea însăși o dovadă a iubirii noastre față de Dumnezeu.

7. Ce arată apostolul Pavel că este legătura desăvîșirii? Col. 3,14.

Iubirea alungă din viață orice egoism, și de aceea devine legătura care unește inimă cu inimă și toate inimile credincioase cu Tatăl cel ceresc.

8. Cît de mult ne unește spiritul adevăratei iubiri cu Tatăl nostru cel ceresc? 1 Ioan 4,7.

9. Cum ajunge dragostea lui Dumnezeu în inima celor credincioși? Rom. 5,5.

10. Care este primul rod al locuirii Duhului Sfânt în inima credinciosului? Gal. 5,22.pr.p.

DARUL SUPREM

1. Ce influență are iubirea lui Dumnezeu față de noi asupra legăturilor noastre unii cu alții? 1 Ioan 4,11.

2. Cum ajunge iubirea lui Dumnezeu în credinciosul care iubește pe semenul său? vers. 12.

Egoismul și formele seci aproape au stins focul iubirii și au îndepărtat însușirile plăcute care trebuie să învioreze caracterul. Mulți din cei care mărturisesc numele Lui, au pierdut din vedere că creștinii trebuie să reprezinte pe Hristos. Dacă nu se practică sacrificiul de sine pentru binele altora, în cercul familiei, între vecini, în Comunitate și oriunde ar fi, atunci oricare ar fi mărturisirea gurii, noi nu sîntem creștini.

3. Față de care iubire are întietate, pentru credincios, iubirea lui Dumnezeu? Mat. 10,37.

4. Priceperea adevăratei iubiri ce va face în stare pe credincios să înțeleagă? Efes. 3,17-19.

Aci sînt arătate înălțimile cunoștinței pe care le putem obține prin credința în făgăduințele Tatălui nostru ceresc, cînd împlinim cerințele Sale. Tatăl dădu Fiului Său Spiritul Sfînt fără măsură, și noi de asemenea ne putem împărtăși de plinătatea Lui.

Nobila prezență a lui Hristos în Cuvîntul Său vorbește continuu sufletului, înfățișîndu-L ca izvorul de apă vie pentru răcorirea sufletului însetat. Noi avem privilegiul să avem un Mîntuitor viu și continuu prezent.

5. Care este darul suprem prin care Dumnezeu și-a descoperit iubirea Sa față de noi? Ioan 3,16.

În fiecare poruncă și în fiecare poruncă a Cuvîntului lui Dumnezeu există o putere, viața însăși a lui Dumnezeu, care face ca porunca să poată fi împlinită și făgăduința realizată. Primind prin credință Cuvîntul lui Dumnezeu, credinciosul primește viața și caracterul lui Dumnezeu.

6. Care este locul iubirii în lista însușirilor creștine? 1 Cor. 13,13.

Iubire supremă pentru Dumnezeu și iubire neegoistă unul față de altul, — acesta este cel mai prețios dar pe care putea să-L dea Tatăl nostru ceresc. Această iubire nu este un impuls, ci un principiu divin, o putere continuu. În inima renăscută prin harul divin, iubirea este principiuul călăuzitor la lucru. Ea schimbă caracterul, conduce pornirile, stăpînește patimile și înobilează dorințele. Această iubire, nutrită în suflet, îndulcește viața și împrăstie o influență innobilatoare de jur împrejur.

7. Lăsîndu-se condus de iubirea de nepătruns a lui Dumnezeu, spre ce poate privi cu încredere cel credincios? Iacob. 1,12.

8. Cum exprima apostolul Pavel aceeași credință? 2 Tim. 4,8.

Oricît de neînsemnat ar fi lucrul făcut de noi, totuși dacă vom urma lui Hristos în credință umilă, nu vom pierde răsplata. Poarta de aur a cerului nu se deschide pentru cei cu înălțare de sine. Ea nu se deschide pentru cei cu spiritul mîndriei. Însă porțile eterne se vor deschide larg la atingerea tremurîndă a celui mai mic. Măreață va fi răsplata acelora, care au lucrat pentru Dumnezeu în simplitatea credinței și a iubirii!

ODIHNA LUI DUMNEZEU

1. Privind la lucrarea creațiunii Sale, ce a constatat Dumnezeu? Gen. 1,31.

„Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune“. Edenul înflorea pe pămînt. Adam și Eva puteau merge fără vreo opreliște la pomul vieții. Nici o umbră de păcat, nici o umbră a morții, nu păta creațiunea. „Stelele dimineții izbucneau în cîntări de bucurie, și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie“.

2. Ce a făcut Dumnezeu cînd și-a sfîrșit lucrarea? Gen. 2,1.2.

Ținînd seama de cele spuse în Gen. 2,1. anume, că toată lucrarea lui Dumnezeu a fost sfîrșită în cele șase zile, se înțelege că odată cu venirea zilei a șaptea a fost încheiată lucrarea minunatei creațiuni a lui Dumnezeu. Dealtfel chiar sînt unele texte (al Septuagintei, sirian și samaritean) care traduc aci astfel: „Dumnezeu a făcut lucrarea Sa în șase zile, iar în ziua a șaptea S-a odihnit“.

3. Ce ne descoperă Cuvîntul cu privire la osteneala Sa? Isaia 40,28.

Totul era desăvirșit, vrednic de autorul ei divin, și El S-a odihnit nu ca cineva obosit, ci de plăcerea ce simțea față de roadele înțelepciunii și bunătății Sale și de manifestarea slavei Sale.

4. Pentru că Dumnezeu S-a odihnit, ce a spus El asupra zilei de odihnă? Gen. 2,3.

5. Pentru cine a pus Dumnezeu deoparte ziua de odihnă? Marcu 2,27.

Dumnezeu a lăsat ziua de odihnă pentru om cu scopul deosebit al închinării. În această zi el trebuie să se repauzeze și să se recreze, cugetînd în același timp, la lucrările cele minunate ale lui Dumnezeu. Ziua de odihnă este lăsată de Dumnezeu atît pentru binele nostru corporal cît și pentru binele spiritual.

6. Ce constituie Sabatul pentru credincios? Ezechiel 20,20.

7. Ce spune Legea lui Dumnezeu cu privire la ziua de odihnă? Exod. 20,8-11.

Primele cuvinte din această poruncă, „adu-ți aminte“, sînt semnificative. Fiecare zi are o durată de 24 ore; soarele lucrează, florile cresc, păsărelele cîntă, o zi după alta. Natura nu face nici o deosebire între zile; nimic nu deosebește pe o zi de alta din săptămîna. Fără cunoștința revelațiunii divine, omul poate considera fiecare zi la fel. Numai porunca lui Dumnezeu face o deosebire. Ea ne spune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești“. (Exod. 20,8.).

8. Despre ce mai vorbește porunca lui Dumnezeu în legătură cu odihnă? Exod. 20,9.

Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău“. Pentru unii oameni, cuvîntul „să lucrezi“ nu prea sună plăcut. Nu le place să lucreze, și chiar mai mult decît atît: munca li se pare o trudă. Oricum ar fi munca ea este dată oamenilor de Dumnezeu și spre binele nostru. Să mulțumim lui Dumnezeu că ni s-a dat de lucru. Noi nu trebuie să ne codim sau să lăsăm lucrul neterminat și să mergem să ne facem gusturile noastre. Pentru a ține porunca trebuie atît să lucrăm cît și să ne odihnim. Numai acela care muncește poate prețui bine odihna.

9. Cum socotește Dumnezeu pe cel care este credincios în sfințirea zilei de odihnă? Isaia 56,2.

10. Cum se resfrînge binecuvîntarea zilei de odihnă asupra celui credincios? Isaia 56,4-7.pr.p.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2

București - Str. Brezoianu 23-25